Но вече миналъ бе изпръвния уплахъ;
Изново почваше небото да се ведри,
И тукъ-тамъ ясенъ лучъ, предвестникъ благощедри,
Измежду облаци промъкнатъ, затрептя —
Спокойна дума отъ войводските уста . . .
Понякога така зидарите отбрани,
На сграда угледна за работа съзвани,
Заплеснатъ се далечъ въвъ някой разговоръ;—
780 Теслата, свределътъ и тежкия топоръ
Държащи у ръце, но никой ги не вдига;
А думи охолни, кат' брънки отъ верига,
Една по друга се залавятъ и плетжтъ
И съсъ звънъ си чакъ просторите глушжтъ.
А първомайстора, на някъде отлъченъ,
Нечакано предъ тяхъ съ укоръ застане злъченъ,
И сепнуватъ се те — ни дума, ни мълва:
Зала[illegible] мигъ за свойте сечива,
[illegible] и двойно наспорява . . .
790 По о[illegible]ятъ те: най-буенъ гнявъ престава
И [illegible] речь добива добъръ край.
За [illegible]мълчи на време и претрай;
Самич[illegible]айстора отпосле пакъ, доволенъ,
Ще я под[illegible]ра тамъ на разговоръ поволенъ.